V

(Γνωστοποιήσεις)

ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

ΕΖΕΣ-ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Αίτηση για την έκδοση συμβουλευτικής γνώμης που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο της ΕΖΕΣ από το Héraðsdómur Reykjavíkur στις 17 Δεκεμβρίου 2013 στην υπόθεση Sævar Jón Gunnarsson κατά Landsbankinn hf.

(Υπόθεση E-27/13)

(2014/C 121/04)

Στην υπόθεση Sævar Jón Gunnarsson κατά Landsbankinn hf., το Héraðsdómur Reykjavíkur (πρωτοδικείο του Reykjavík) υπέβαλε αίτηση στο Δικαστήριο της ΕΖΕΣ, με επιστολή της 17ης Δεκεμβρίου 2013, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Δεκεμβρίου 2013, για την έκδοση συμβουλευτικής γνώμης σχετικά με τα ακόλουθα ερωτήματα:

1. Όταν συνάπτεται σύμβαση πίστωσης η οποία συνδέεται με τον δείκτη τιμών καταναλωτή, όπως επιτρέπεται από την ισχύουσα νομοθεσία, και, ως εκ τούτου, το ποσό του δανείου μεταβάλλεται ανάλογα με τον πληθωρισμό, το γεγονός ότι ο υπολογισμός του συνολικού κόστους της πίστωσης —καθώς και του συνολικού ετήσιου πραγματικού επιτοκίου, που δηλώνεται στον καταναλωτή κατά τη σύναψη της σύμβασης— βασίζεται σε πληθωρισμό 0 % και όχι στο γνωστό ποσοστό πληθωρισμού την ημερομηνία υπογραφής του δανείου είναι συμβατό με τις διατάξεις της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου σχετικά με την καταναλωτική πίστη, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 90/88/ΕΟΚ και την οδηγία 98/7/ΕΚ;

2. Είναι συμβατό με τις διατάξεις της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές το γεγονός ότι η νομοθεσία κράτους του ΕΟΧ επιτρέπει να συμπεριληφθούν σε σύμβαση καταναλωτικού δανείου διατάξεις σύμφωνα με τις οποίες οι αποπληρωμές του δανείου πρέπει να συνδέονται με προκαθορισμένο δείκτη;

3. Εάν η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα είναι ότι η τιμαριθμική αναπροσαρμογή των αποπληρωμών των καταναλωτικών δανείων είναι συμβατή με τις διατάξεις της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ, τότε το τρίτο ερώτημα είναι το εξής: η εν λόγω οδηγία περιορίζει την ευχέρεια του συγκεκριμένου κράτους ΕΟΧ να καθορίζει, μέσω της νομοθεσίας ή μέσω κανονιστικών διοικητικών πράξεων, τους παράγοντες που πρόκειται να προκαλέσουν μεταβολές στον προκαθορισμένο δείκτη και στις μεθόδους μέτρησης των εν λόγω μεταβολών;

4. Εάν η απάντηση στο τρίτο ερώτημα είναι ότι η οδηγία 93/13/ΕΟΚ δεν περιορίζει την ευχέρεια του κράτους μέλους που αναφέρεται στο εν λόγω ερώτημα, τότε το τέταρτο ερώτημα είναι το εξής: μία συμβατική ρήτρα θεωρείται ότι έχει αποτελέσει αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας σε περίπτωση που α) αναφέρεται στη σύμβαση πίστωσης που υπογράφει ο καταναλωτής κατά τη λήψη του δανείου ότι η υποχρέωσή του συνδέεται με τιμαριθμική αναπροσαρμογή και ότι ο βασικός δείκτης που πρέπει να χρησιμοποιείται κατά τον υπολογισμό των μεταβολών των τιμών καθορίζεται στη σύμβαση, β) η σύμβαση πίστωσης συνοδεύεται από χρονοδιάγραμμα αποπληρωμών όπου εμφανίζονται οι εκτιμώμενες και αναλυτικές αποπληρωμές που πρέπει να καταβάλλονται κατά τις ημερομηνίες λήξεως του δανείου, και αναφέρεται στο χρονοδιάγραμμα ότι οι εκτιμήσεις αυτές μπορούν να αλλάζουν σύμφωνα με τη διάταξη τιμαριθμικής αναπροσαρμογής της σύμβασης, και γ) τόσο οι καταναλωτές όσο και ο πιστωτικός φορέας υπογράφουν το χρονοδιάγραμμα αποπληρωμών ταυτόχρονα και σε συνδυασμό με την υπογραφή της σύμβασης από τον καταναλωτή;

5. Η μέθοδος υπολογισμού των μεταβολών της τιμής που εφαρμόζεται στις δανειακές συμβάσεις θεωρείται ότι έχει εξηγηθεί ρητά στον καταναλωτή κατά την έννοια της παραγράφου 2 στοιχείο δ) του παραρτήματος της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ όταν οι συνθήκες είναι αυτές που περιγράφονται στο τέταρτο ερώτημα;

6. Ένα κράτος που είναι συμβαλλόμενο μέρος της συμφωνίας ΕΟΧ έχει τη δυνατότητα, κατά τη μεταφορά του άρθρου 6 παράγραφος 1 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ, να προβλέπει στην εγχώρια νομοθεσία είτε ότι οι καταχρηστικές συμβατικές ρήτρες κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 της οδηγίας μπορούν να κηρυχθούν μη δεσμευτικές για τον καταναλωτή, είτε ότι οι εν λόγω ρήτρες είναι ανά πάσα στιγμή μη δεσμευτικές για τον καταναλωτή;